

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 156. szám

2005. december

Nehéz a zene – nehéz a szeretet?

A nehéz zene a könnyűzene ellentéte? A komolytalan zene meg a komolyzene párja? De tényleg komolytalan? És a könnyűzene tényleg könnyű?

Korábban hasonló kérdések felvetéséért már „kardélre hányták” az embert. Mára talán csillapodtak az indulatok, a két tábor közeledni látszik egymáshoz, szép lassan elmosódnak az eddigi éles határok – úgy előadói szinten (hogy a kritikusok mit mondanak, az más kérdés, kibicnek semmi sem drága). Ma már operaénekesek adnak ki könnyűzenei albumokat, vagy rock énekesek törnek be az operák világába, illetve a legjobb, amikor együtt lépnek fel, közös koncerteken.

De mi a helyzet az egyházon belül? Ott is ilyen békés állapotok uralkodnak a zenei életben? Bocsánat, ez csak amolyan költői kérdés volt. Emlékszem, az egyik gyülekezeti megbeszélésen felállt egy fiatal srác, és kijelentette, hogy neki a régi énekek már nem jók. Nem tetszenek neki, nem szereti őket, nem az ő stílusa. Erre, mintha bomba robbant volna, felállt egy idősebb néni, és szinte sírva kikérte magának, hogy illet mondjanak azokra a régi, gyönyörű, szép énekekre! És ha nekik jók voltak ezek az énekek 40 évvel ezelőtt, akkor ennek a gyerekek is legyenek jók most! Nem írom le az egész esetet, a lényeg, hogy két óra múlva sem sikerült dűlőre jutnunk. Pedig könnyű lett volna.

December

Lassan vége az évnek,
Lassan te is megérted:
éveid egyszer véget
érnek. Hajtsd meg hát térded
az előtt, ki e létnek
határt vetett, s megérzed:
csodálatos az élet!

(Herjeczki Géza)

Mert ugyan mibe került volna elfogadni azt a nagyon egyszerű tényt, hogy az a „gyerek” lassan már fél évszázaddal öregebb azoknál a daloknál. Nem az ő stílusa, de ez még nem bűn. Ugyanakkor a világot éppen megváltani készülő harcos ifjú is belenyugodhatott volna abba, hogy a „mama” nem fogja ezeket az újabb dicséreteket énekelni. Mert neki sem a stílusa, és nem

szereti.

Járhatnánk ma is népviseletben, sőt pattogtathatnám a karikás ostort a hatos villamoson, de furán néznék ki, nem? De ha egy idős bácsi ilyen szerelésben szállna fel a villamosra, vagy netán a vonatra, senki sem mosolyogna, mert illene hozzá az öltözet. Ugyanakkor, ha a felesége egy lenge strandruhában szállna fel szeretett tömegközlekedési eszközünkre, tele testékszerekkel, meg tetoválással, hát az is, igencsak furcsán hatna! Kérem, ne értsen félre senki, tudom hogy a gyülekezetben sem a tetoválás, sem a testékszer nem elfogadott dolog, de nem is erről van itt szó. Hanem a generációk különbözőségéről, ami természetes.

Ami viszont egyáltalán nem természetes, sőt nem is biblikus, hogy nem tudunk tolerálni, nem tudjuk egymást elfogadni. Mert ugyan mibe került volna annak a néninek, meg a srácnak megegyezni abban, hogy kölcsönösen „elviselik” egymás dalait. Szeretettől, szeretettel. Ha már annyit beszélünk róla, meg a Bibliában is annyiszor előfordul ...

Egyszer egy nemzetközi zenei konferencia záró alkalmán, a színpadon bemutattak egy ősz

hajú bácsit, aki megtért. Meghült bennem a vér, ugyanis ismertem őt. Lelkész volt egész életében. Megtért, hatvanévi szolgálat után? Nem, nem – mondta – ő abból tért meg, hogy egészen idáig úgy gondolta, a modern zenével nem lehet dicsérni, dicsőíteni Istent. De most, a konferencia alatt megváltozott a véleménye. A fiatalság – érthető módon – hatalmas üdviválgásban tört ki. Állj, – csitította őket a bácsi – nem azt mondtam, hogy nekem tetszik ez a fajta zene, vagy hogy ezentúl ezt fogom otthon hallgatni! De nem állíthatom többé, hogy ez a zene Istennek nem tetsző ...

Érdekes módon a fiatalok üdviválgása nem hagyott alább.

James (aki minden jó zenét szeret)

Négy évtizede a kisgyermekéért

November 9-én ünnepelte kerületünk a szociális munka napját. Ez alkalomból vehette át Kovács Lászlóné, az Ady Endre utca 83-87. szám alatti bölcsőde vezető gondozónője a 40 éves hűségjutalmat. Szeptember 20-án volt éppen négy évtizede, hogy Pesterzsébeten dolgozik, 1983-ban nevezték ki függetlenített vezető-helyettesnek, s öt éve vette át a vezetői feladatokat.

Keveseknek adatik meg, hogy azzal foglalkozzon, amivel szeretne, s a szerencsésebbek is sokszor csak évek, évtizedek múltán érhetik el céljaikat. Kovács Lászlóné – ahogy kolléganői nevezik, Erzsike – gyermekkori álma az, hogy kicsikkel foglalkozzon, már egészen fiatalon teljesült, hiszen az iskola befejezése után rögtön bölcsődében helyezkedett el, akkor még, mint képesítés nélküli gondozónő.

Az eltelt évtizedekben – a munka mellett – folyamatosan képezte magát. Megszerezte a csecsemő- és gyermekgondozónői képesítést, leérettségizett, 1989-ben pedig letette a másodfokú szakosító vizsgát, ami ezen a területen a legmagasabb képesítést jelenti.

A gyermekek szeretetét a családból hozta: Erzsikének két nála fiatalabb testvére van, húga és ő közte ráadásul viszonylag sok, kilenc

év a korkülönbség, így már alig tíz évesen pótmamásat „játszhatott”, gondozta testvérét, vigyázott rá. A kicsik szeretetén kívül a másik, ami a gondozói pálya felé vonzotta, a gyermekek őszintesége, tisztasága, ami – valljuk be – sok felnőttből kiveszett. Bár a bölcsődésekkel több a „gond”, hiszen a nevelési feladatok mellé, főként az első egy-két évben, komoly gondozói feladatok párosulnak. A legfiatalabbakkal való foglalkozás egyik szépsége is éppen fiatal korukból következik; hiszen napról-napra fejlődnek, önállósodnak, ezt pedig nyomon követni csodálatos dolog – állítja Erzsike.

(Részlet a 2005. november 15-én megjelent PESTERZSÉBET újságban megjelent cikkből.)

Örömmel olvastam a fent idézett cikket, hiszen ritkán adatik meg, hogy gyülekezetünk tagjáról a sajtóban híradás jelenjen meg. Jó érzés tölthet el mindannyiunkat, hogy hivatásukat magas színvonalúan teljesítő testvérünk munkáját a világi környezetben is elismerik. Úgy gondolom, hogy ez egy igazi bizonyosságtétel.

Istenünk gazdag áldását és sok erőt kívánunk Erzsike további életére és munkájára.
(Szerk.)

Teremtél-e?

(A Lukács 13:7. árnyékában)

Azért vagy itt, hogy hivatásod töltsd be.
ISTEN sokáig vár a jó gyümölcsre...
Míg napjaid a semmibe peregnek,
hány gondja, kínja vár az embereknek,
hány könny, kiáltás, fájdalom a testben!
Maradt-e szív, kéz miattad üresen?
Van-e magány, mi ellenedre szólhat?
Teremtél-e az örökkévalónak?

Kell-e az Ige akkor is, ha vádol?
Tanultál-e a meddő fügefától,
vagy ürességed látszatokkal földted?
A „még egy év” is lassan már mögötted,
maholnap véget ér a földi élet.
Fölméred-e, hogy annyi év mivé lett,
s mi lesz, ha ez már az utolsó hónap?
Teremtél-e az Örökkévalónak?

(Füle Lajos)

Mi hatvanasok...

Nem. Nem 60 évvel ezelőtt születtünk – először. Ez a 60-as szám a lelki születésnapunkat jelzi. Nekünk, akik még élünk.

1945. december 16-án 10 fehér ruhás állt a Ferenc utcai imaház bemelegítő medencéje mellett: Csoma Éva, Hegedűs Erzsébet, Hegedűs Irén, Hering Olga, Horváth József, Szilágyi Julianna, Szűcs Zsuzsanna, Kovács Lajos, Tukacs Margit, Vitéz Győző.

Mára már megfogyatkoztunk. Vannak, akik külföldre költöztek, de vannak, akik az Örök Hazában várják a még evilágban élőket, így az én testvérem is.

Alig ült el a háború zaja 1945-ben, nemrég hallgattak el a légiriadót jelző szirénák, a fegyverzörejek, az imaházban béke honolt és öröm.

Én akkor adtam át gyermekszívem az Úr Jézusnak, amikor arra a legnagyobb szükségem volt. Nem az Úrnak volt rám szüksége, hanem nekem Órá.

Mikor mindenünk odaveszett, csak a rajtunk lévő ruhánk és egy kosár élelem volt összes „kincsünk”, akkor adta Isten a szívembe a megnyugvást, békességet, vigasztaló gondolatokat, s a menekülések közben sem engedett elkeseredni, reménységet adott. Nekem adta ajándékkul, hogy vigasztalhattam a körülöttem lévőket, hisz biztos voltam abban, hogy Isten szabadítást hoz számunkra.

Az ostromot Budán éltük át. Amikor a háború viharai lecsendesedtek, Erzsébetre költöztünk.

Gyermekkoromat Dunaharasztiin töltöttem, Szüleimmel innen jártunk be az erzsébeti imaházba. Az életem első útja is ide vezetett, hiszen csecsemőkoromban ide hozták el Szüleim. Itt nőttem fel kis és nagy vasárnapi iskolásként, később az énekarban és a zenekarban is szolgáltam.

Jó visszaemlékezni ezekre az időkre, bár már csak emlékek, de kedves emlékek. 60 év nagyon nagy idő.

Életem során voltak megpróbáltatások, de voltak boldog kimenekedések is.

Már 7 éve, hogy hazahívta férjemet az Úr. De nem hagyott magamra, hiszen feladatokat bízott rám, és kegyelme által erőt is ad elvégzésükhöz. Legyen hála érte!

Örömöm van családom körében, akik nem hagynak magamra. Hálás vagyok Istennek, hogy még tart számomra a kegyelemidő, amit szeretnék arra használni, hogy felkészüljek a nagy találkozásra. Ha hazahív az én Uram, legyek készen, és felemelt fejvel tudjak Előtte megállni.

Máté Vincéné (Hegedűs Irén)

Hatvan év – kegyelemből

Mikor véget ért a második világháború, az ország kezdett feltápáskodni a romokból. Még félig gyermek voltam, amikor az Ige megszólított: „Mire vársz még, mondjad testvérem?” Akkor döntöttem, hogy én is el akarok indulni azon az úton, amelyen járva, jó Szüleim példája nyomán, bemelegített baptista hívőként akarom élni életemet. „Csak Jézusnak szolgálni érdemes itt”, erre buzdított a Lélek. 1945. december 16-án bemelegítkeztem, és azóta – immár hatvan éve – a pesterzsébeti gyülekezet boldog tagja vagyok..

Az életem nem volt küzdelmekről mentes, de az Úr adott erőt a nehézségek elhordozásához. A „sareptai özvegy” vékájából a liszt, korsójából az olaj nem fogyott ki. A próbákban Isten mindig velem volt, soha nem hagyott el. Gyermekeim mind a hárman hasznos, megbecsült tagjai a társadalomnak. Lányom bemelegített baptista, és hiszem, hogy két fiamért is meg fogja hallgatni az Úr kitarató imádságaimat.

Csodálatos volt az elmúlt hatvan év számomra. Legyen áldott érte az Ő szent neve!

Nem tudhatom, hogy mennyi időt ad még ezen a földön számomra az Úr, de szeretném, hogy amíg megengedi, tudjak szolgálni és Óróra bizonyosságot tenni.

Szabó Lászlóné (Csoma Éva)

Kedves Testvérem! Miután elolvastad e visszatekintő sorokat, szánj néhány percet gondolatban Hering Olga testvéremre, aki e megemlékezésben nem tudott részt vállalni, mert szeretett férjét ápolja, őt nem tudja magára hagyni. Hordozd imádságban őt és férjét, össze ne roppanjon súlyos terhe alatt. Köszönöm. (M.V-né)

Fedezzük fel a Karácsonyt!

A harmincéves háborúban Gusztáv Adolf svéd király (1611-32) Wallensteinel folytatott csatái közben egy katonatisztje súlyos sebet kapott. Egy észak-német család fogadta be. Életre ápolták a csatáról lemaradt svéd tisztet. Mikor sebeiből úgy-ahogy kigyógyult, ősz táján kiült a kertbe, és fadarabkákból késével kis állatokat és játékokat farigcsált. Majd faggyút szerzett, s abból a pajtában gyertyákat öntött. Amikor érkezett december huszonegyedikére, a közeli erdőből zsenge fenyőfácskával tért vissza. Estefelé odalépett a házigazdához, és azt mondta neki: „Hónapok óta ápoltok, etettek, itattok, emberségesen bántok velem. Ma én viszonzom ezt egy svéd szokással. Hadd mutassam meg, hogy ünnepeljük mi karácsony szentestéjét, Jézus születésének ünnepét!” Összehívta az egész családot, és bevezette őket a belső szobába, amelynek közepén már ott állt a fenyőfa, rajta az aprócska gyertyákkal. A fa alatt voltak a saját maga faragta játékok. Meggyújtotta a gyertyákat, s a körbe letelepedő család felé fordulva így szólt:

-Ez a fiatal fenyő ezentúl emlékeztessen benneteket is a fiatalon „kivágott”, megölt Jézus Krisztusra, aki értünk született meg ezen az éjszakán, és értünk halt meg egy másféle fából ácsolt kereszten. Ezek a kis lobogó lángok, gyertyák jelképezik számotokra is azt a világosságot, amit Ő hozott erre a földre.

Aztán egyenként szétoztotta az ámuldozó családnak a maga faragta ajándékait. Amikor mindenki kezében szorongatta az egyszerű faragványokat, így folytatta:

- Ezek a magam faragta egyszerű játékok nemcsak hálám jelei. Ha elmegyek, és talán kezetekbe veszitek ezeket, arra emlékezzetek, hogy a legnagyobb ajándék jelképei is, mert egyszer egy ilyen éjszakán ajándékozta Isten a világnak a legnagyobb ajándékot: Jézus Krisztust.

Így kezdődött el Európa északi részében a szenteste ünneplése fenyőfával, gyertyákkal, ajándékokkal. Mire hozzánk ért, a fenyőből már „karácsonyfa” lett, a gyertyákon kívül aranyhaj, csillagszóró, szaloncukor, üvegdísz

és sok egyéb került mellé. Túl sok „egyéb”.

A parányi fenyő óriási „plafonig érő” ezüstoffenyővé változott, s a szívvel, szeretettel magunk készítette ajándékokskából *ajándékverseny* lett.

- Még ha egy hónapig paprikás krumplin élek, akkor is megveszem Bőbének azt a nyakláncot, amiért fél évig nyafogott.

Bőbe pedig:

- Tudom, mit akar venni, nem hagyom magam letromfolni, egy ezressel drágább lesz, amit tőlem kap.

Valóban mindkettő „megkapta a magáét”. Ezután teleették és -itták magukat vendégeikkel együtt. Igaz a mama sírva rohant el a vacsora után, mert a veje túl fokhagymásnak találta a kocsonyáját; Pisti két pofont kapott a levert karácsonyi dísz miatt, és amíg rájuk csapta a konyhaajtót, annak kitört az egyik üvegtáblája. Az ajtóban még rájuk lövöldözött ajándék játékpisztolyából.

Másnap macskajajjal ébredtek; Bőbe első szavai ezek voltak: de legalább túl vagyunk a karácsonyi cécón.

Mi lett veled, szép karácsony?

Egyre gyakrabban hallani már jóval a karácsony előtt, vagy a vásárlási láz és áruházi tolongás közepette valakitől: -Sietnünk kell, mert „nyakunkon a karácsony”, csak baj nélkül túl essünk rajta.

Ennek a feszült lelkiállapotnak már nevet is adtak a szakemberek: karácsonyi neurózis.

A svéd katona által hálából rendezett karácsonyi ünnep óta nem jártunk-e úgy a karácsonnyal, mint az a szudáni törzs, amelyet egyiptológusok és nyelvészek kerestek fel, és részt vettek a törzs évenként ismétlődő legfőbb ünnepén. Megdöbbenve észlelték, hogy ezek a szudániak rendkívül régi, óegyiptomi nyelven mondott Ízisz-Ozirisz liturgiát ismételtetnek, s fogalmuk sincs, mit mondanak, és mit tesznek. De teszik, mert őseiktől és azok őseitől ez maradt rájuk. A szertartás után következett a hajnalig tartó dínomdánom, a hasfájdító lakoma, dobolás, mulatság, amit már mindenki értett és élvezett.

Itt-ott még hallani: a szeretet ünnepe. Legyen is az, de jó volna közben arra gondolni, hogy elsőrendűen a SZERETET ünnepe. Aki azon a napon öltött testet és született meg egy betlehemi istállóban.

Még azt is mondogatjuk: a család ünnepe.

Legyen az! De arra már nem gondolunk, a legelső a szent családé volt, Máriaé, Józsefé és az egynapos Jézusé, akik körül – hála Istennek – barmok eszegettek.

Ha újra megtaláljuk karácsony gyökerét, szebbek lesznek az ágai és ágán a gyümölcsei: a család ünnepe lesz meg a szereteté, amely nem egy napra korlátozódik, hanem átlengi majd a feketebetűs hétköznapi dolgok óráit is. Fedezzük fel újra a karácsonyt. Az igazit, hogy szebb legyen az ünnepünk, ünneplésünk és körülöttünk emberibb az élet.

(*Gyökössy Endre: Mégis című könyvéből*)

A „Csendes éj” születése

Ki ne ismerné a karácsonyi ünnepkör tán legszebb és legismertebb dalát, a „Csendes éj”-t? December 24-én világszerte százmilliók éneklük a tüzes Braziliától a hófödte Alpeseiken át Ausztráliáig, vagy éppen Japánig. Azt azonban kevesen tudják, hogy e bensőséges hangulatú dal egy falusi egércsaládnak köszönheti keletkezését – legalábbis a néphagyomány szerint.

A történet a következő:

A bajorországi Oberndorfban 1818 karácsonya előtt néhány nappal elromlott a templom orgonája. Állítólag egy egércsalád költözött a hangszerbe, de ez csak később derült ki. Joseph Mohr, a fiatal lelkész igen elszomorodott, mert a karácsonyi éjféli misét orgonaszóval szeretne volna ünnepélyesebbé tenni. Ahogy búsan ült a plébánián, egyszerre lírai gondolatai támadtak, s a gondolatok rövidesen verssorokká rendeződtek – először a fejében, majd a maga elé tett papíron.

Így született a „Csendes éj” szövege.

Mohr lelkész ekkor felkereste orgonistáját, Franz Xavér Grubert, és felkérte, hogy komponáljon dallamot a vershez. Gruber elővette gitárját, s bár már december 24-e volt, munkához látott. Néhány órával később a templomba hívatta énekkara tagjait, hogy betanítsa nekik az elkészült dalt.

És éjfélkor, midőn elhaltak az oberndorfi harang misére hívó kondulásai, a zsúfolásig megtelt templomban a világon elsőként felcsendültek a „Csendes éj” kezdő akkordjai...

(*Betlehemi csillag*)

Karácsony küszöbén

Hiába hoznék most megint
szagos mirhát, illatos áloét.
Buzgalmamon már arany sem segít.

Te engem vársz. A szívemet.
Enélkül még a minden is kevés.
Emészt a vágy: találkoznom veled.

De bennem vétkes vágy lapul.
Szép szívedhez számító érdek űz.
Szenvedek szörnyen, bús áldatlanul...

Ledobtam álságom mezét.
Pőre lélekkel jöttem jászladig.
Eléd omol e mindig büszke térd.

Nem kell egyéb, csak lássalak.
Gyötrött lelkembe vésem képedet.
Távoznom tőled másként nem szabad.

(*Gerzsenyi Sándor*)

Kapni néha nehezebb

Az életnek addig van értelme, amíg az ember szeretetet tud adni – és ami annál sokszor nehezebb: képes a szeretetet elfogadni is.

Van, amikor a szeretet apró kis gesztusainak elfogadása nagyobb tett, mint önzetlenül adni.

Amikor szeretetet adunk, akkor – mint kezdeményezők – az erő pozíciójában érezzük magunkat, s gyakran nem teszünk más, mint szolid öntudatossággal nyugtázzuk lelki nagyságunkat.

Akkor viszont, amikor a telítettségnek ebben az emelkedett állapotában *valaki* hangtalanul hozzánk simul és rongyos kis tarisznyájából *szeretet-morzsákkal* kínál, meghökkenünk. Hirtelen kiesünk a nagyság szerepéből és zavartan szembesülünk az új helyzettel: Nem tündökölhetünk egyedül a szeretet ingyenkonyhájának konyhafőnöki szerepében. Most minket is étellel kínálnak. De hát erre nekünk semmi szükségünk sincsen! – zsörtölődünk a *valaki morzsáit* lefitymálva. Hiszen mi praktikusán,

megszervezeten, hatékony nagyüzemi módon osztjuk a szeretetet a rászorulóknak. S lám, most a sor megakad, a sorban állók türelmetlenkednek.

De a *valaki* nem tágít.

Csak áll, és már-már könnyörögve kínálja felénk *elfogadásra* apró kis szeretet-morzskáit.

S akkor meg kell látnunk, hogy szeretete nem elsősorban nekünk szól. Az életben maradáshoz neki van szüksége arra, hogy adjon, mert léte ebben az elfogadottságban nyeri el értelmét.

Valakitől szeretetet elfogadni annyit jelent, mint megerősíteni őt élete értelmében.

(Simon András: Szeretközében)

Idézetek – az aggodalomról

„Minden gondotokat Óreá vessétek, mert Neki gondja van rátok.”

(1.Péter 5:7.)

„Az aggodalmak kamatok, melyeket a nehézségekért fizetünk, még mielőtt esedékessé lettek volna.”

(Ismeretlen szerző)

„Az aggodalmak olyanok, mint a csecsemők: minél inkább dédelgetik őket, annál jobban gyarapodnak.”

(Douglas Herold)

„Nem szükséges ismernünk a jövőt. Amire szükségünk van, az a mai napra való erő.”

(C.H. Spurgeon)

„Amikor levetjük a ruhánkat, az aggodalmakat is le kellene vetköznünk. Isten ismeri a tegnapot, add neki a mádat, s majd Ő gondoskodik a holnapodról.”

(Ernst Modersohn)

„Az aggodalmaktól sokszor az apróságok is nagy árnyékot vetnek.”

(Svéd közmondás)

„Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt!”

(Filippi 4:6.)

Hová?...

Év év után suhan a messzeségbe,
Az órák gömbjén a homok pereg.
Az évek szárnyán, ó, hova repültök
Mondjátok meg, ó, hová, emberek?...

Hová?... Hová?... Szüntelen zeng a kérdés,
Te is hallod, a véredben dobol,
Habár a szíved lázas életvággyal
Szüntelen újabb terveket kohol.

Hová?... Hová?... A gondolatod lázad,
Rakétánál is gyorsabban tüzel,
Érzed, hogy tűnnek, elhagynak a percek,
Ragadjuk meg, valamit tenni kell!

Igazad van, valamit tenni kéne,
Mert évre év, s az életed suhan,
Hová?... Hová?... A kérdés egyre csattan,
S te futsz, rohansz még mindig céltalan.

Hová?... Hová?... Szilveszter éjén állj meg,
Poharad tedd le, s nézz az Ég fele,
Kimondhatatlan kegyelmével vár rád,
Hogy átöleljen az Isten szíve.

(Somogyi Gáborné)

Gyülekezeti események

Augusztus 28. Bemerítési ünnepély a délelőtti istentiszteleten, Tóka Ágoston részeseült bemerítésben. Az igehirdető és bemerítő Almási testvér, az áldáskérő a nagypapa, Tóka Gyula lelkipásztor volt. Az igei tanítás a történelemformáló ígéről szólt (Mt 28:16-20) – életünket is formálnia kell az ígének: tanuljunk, hogy másokat taníthassunk, tanítvánnyá tehessünk.

Augusztus 31. Nagy Józsefné testvérnő temetése a pesterzsébeti temetőben. Almási testvér a ravatalozóban a 91. Zsoltárból vett néhány igevers, a sírkertben 1Thes 4:13-18 versek alapján szólt a jelenlevőkhöz.

Szeptember 4. Úrvacsorai istentisztelet volt délelőtt. Az igehirdetés Lk 12:54-56 verseivel az idők jeleiről hangzott. Mostanában tragikus események sokaságáról hallunk. Ezek figyelmeztetnek minket, vagy nem vesszük komolyan? Délután Almási testvérék Dunaújvárosban szolgáltak, itthon Lesták Károly egymás befogadásáról szólt Róma 15:7-13

alapján, ami nem tévesztendő össze a ma hangoztatott toleranciával. Jézustól kapott szeretet tesz alkalmassá, hogy a hitben erőtlent is elfogadjuk.

Szeptember 11. Családi vasárnap. A délelőtti istentisztelet után – amelynek témája elődeink bátor hitvallásával megvilágítva a biznyságtétel - valástétel - tanúságtétel volt (Lk 12:8-12) – többnyire a gyermekes családok együtt ebédeltek, majd délután lehetőség volt beszélgetésre, a fiataloknak különféle szervezett programok is voltak.

Szeptember 14. Meghalt Nagy Sándorné testvérnő, Nagy László édesanyja. 86 évet kapott itt a földön a Teremtőtől.

Szeptember 17. Halász Erzsébet és Deme Károly házasságot kötöttek.

Szeptember 18. A kiskunhalasi gyülekezet volt a vendégünk egész nap. Biznyságtételek, szavaltatok énekkari énekek hangzottak el délelőtt. Katona Béla lelkipásztor testvér az 1Krn 28 részből vett igeversek alapján hirdette az igét: „...légy bátor, és erős...” biztatta Dávid Salamont a templom építésre. A mi lelki építkezésünk az újjászületéssel indul, legyünk bátrak ezt véghezvinni. Délután a Hakapella énekegyüttes énekei hangoltak fel az ige fogadására, amely arra biztatott, hogy legyünk bölcssek a jóra, és képtelenek a rosszra (Róma 16:19).

Szeptember 23. Nagy Sándorné temetése a pest-szentlőrinci temetőben. Az ige szolgálatot Szegedi Tivadar rákoshegyi lelkipásztor végezte.

Szeptember 25. Almási testvér és a fiatalok egy csoportja Pócsmegyeren szolgált egész nap. Itthon Papp Barnabás teológust köszönthettük, aki az ige hirdetését végezte közöttünk. A 2005-2006-os tanévre a gyülekezetünkbe lett beosztva.

Szeptember 30. Kiss Bertalanné testvérnő 84 éves korában meghalt.

Október 2. Úrvacsorai istentisztelet, gyermekbemutató. Pistai Ferenc és felesége Éva hozta el elsőszülött gyermekét, Árpádot, hogy Isten áldását kérje életére a lelkipásztor és a gyülekezet. Az ige hirdetés során egy részletet olvasott fel Almási testvér a börtönben levő Dömötör István leveléből. Testvérünk – korábbi büntetését töltve – nehéz körülmények között igyekszik igei mérce szerint fényt vinni az ottani sötétségbe. Délután Almási testvér dunaújvárosi szolgálata miatt Papp Barnabás hirdette az igét Isten csodáiról (2Kor 4:1-7), amelyeket életünkben visz végbe.

Október 9. Gyermekbemutató. Csontos Flóra Nadint mutatták be szülei a gyülekezetben. Hálaadó és könyörgő imában vittük őt Urunk elé, hogy életét áldás kísérje. Az ige hirdetés a Jó Pásztorról

szólt (Mt 18:11-14.), mennyei Atyánk nem akarja, hogy egy is elveszzen az emberek közül. Délután Császár Sándor és Simon Zoltán testvérek mondták el biznyságtételüket abból az alkalomból, hogy egy 1983-as gyülekezeti határozat alapján hetvenedik életévüket betöltve befejezték aktív diakónusi szolgálatukat. A gyülekezet köszönetét és jókívánságát Laczkovszki János gyülekezetvezető tolmácsolta. Az ige hirdetés az Úrban elrejtett életéről a Zsolt 27:1-7. alapján hangzott.

Október 11. Kiss Bertalanné testvérnő temetése a pesterzsébeti temetőben.

Október 13. Révész Benjámín lelkipásztor testvér temetése az újpalotai temetőben.

Október 23. Hálaadó nap. A gyülekezeti összejövetellel párhuzamosan az idősek otthonában és a kórházban is szolgáltak testvérek délelőtt. A hála válasz a kegyelemre (Ézs 43:1-7, 44:2b-6). Nincs üdvösség kegyelem nélkül, igazi hála ott van, ahol átéljük Isten kegyelmét. Délután zenekari, énekkari számok, versek, biznyságtétel buzdított hálára, melyet az ige hirdetés koronázott be: mindenkor, mindenért hálát adjatok (Ef 5:18-20).

Október 24. Vass Ádám Viktor megszületett

Október 30. Beméritésüket kérők mondták el biznyságtételeiket. Bacsó Noémi, Baka Dénes, Kovács Genovéva, Széll Dalma, Széll Dávid, Széll László, Taligás Tímea. Tóth Pál és Tóth Vilma állt a gyülekezet elé, hogy megvallják, életüket Jézus Krisztus követésében kívánják leélni. Az ige hirdetés megszólított minden jelenlevőt: „Ma, ha az Ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveiteket ...” (Zsid 3:7-13, 4:11). A délelőtti istentisztelet utáni tanácskozáson felvette tagjai sorába a jelentkezőket a gyülekezet. Délután az 1517-es reformációra emlékezve hangzottak el szolgálatok.

November 6. Örökkévalóság vasárnapja. Délelőtt az ige Ézs 40:27-31 verseiben az örökkévaló Isten hatalmát mutatta be. Délután Dunaújvárosban volt hálaadó nap, amelyre néhányan elkísérték Almási testvért. Itthon a fiatalok beszámoltak a kiskőrösi ifjúsági konferenciáról és Boros Dávid kiskőrösi lelkipásztorrá avatásáról, majd Papp Barnabás teológus 2Kor 5:1-10 igét vette alapul az ige hirdetéshez. Isten az örökkévalót behelyezte a történelembe, hogy a mulandó földi embert bevonhassa az örökkévalóba. Jézus Krisztus az út az örökkévalóságba.

November 9. Köves Gábor temetése a pest-szentlőrinci temetőben.

November 13. Délután az Erzsébet-napok keretében rendezett, hagyományossá vált kórustalálko-

zón, a római katolikus templomban énekelt énekarunk evangélizációs énekeket.

November 20. Jn 8:1-11, a házasságtörő asszony a délelőtti ige. Ítélettevők akarunk néha lenni, de Isten ezt nem bírta ránk. Jézus sem vádol, de a bűnbocsátnak van feltétele: többé ne vétkezzél! Délután meghallgat, megsegít az Úr (20. Zsoltár) – volt a szolgálatok és az igei téma.

November 26. Imaházunkban szolgált a Baptista Központi Énekar és a Baptista Központi Gyermekkórus. Az Erzsébet-napi rendezvénysorozat és Ráduly Emil baptista zeneszerző 80. születésnapja alkalmából rendezett egyházzenei est a Központi Énekar baptista zeneszerzőket bemutató sorozatához tartozott.

November 27. Advent 1. vasárnapja. Az igehirdetés és a különféle szolgálatok az adventi témakörben hangzottak egész nap.

F a k a n á l

Ponty pirított mandulával

Hozzávalók: 90 dkg pontyfilé; 10 dkg vaj; 5 dkg liszt; 2 dkg szeletelt mandula; 2 dl étolaj; őrölt fehér bors; só; petrezselyem

Elkészítése: A pontyfilét 15 dkg-os szeletekre vágjuk, sózzuk, borsozzuk, és vékonyan beirdaljuk. A szeleteket lisztben megforgatjuk, és forró olajban megsütjük. A szeletelt mandulát kevés só hozzáadásával vajban halványbarnára pirítjuk, finomra vágott petrezselyemmel megszórjuk. Tálaláskor a mandulát a halszeletekre halmozzuk, párolt zöldségeket adunk mellé.

Harcsapaprikás

Hozzávalók: 90 dkg harcsafilé; 2 db halászléköckő; 1 fej vöröshagyma; 15 dkg zöldpaprika; 15 dkg paradicsom; 8 dkg zsír; fűszerpaprika; só; 2 dl tejföl; 10 dkg liszt

Elkészítése: A halászléköckőket fél liter vízzel felforraljuk, a vöröshagymát finomra vágjuk, zsírban megpirítjuk. A harcsa húsát vastagabb csíkokra vágjuk, és a hagymához adjuk. Fűszerpaprikával meghintjük, és a halászléköckőből készült alaplével felengedjük. Hozzáadjuk a kockára vágott paprikát, valamivel később pedig a kockára vágott paradicsomot. A tejfölt liszttel elkeverjük, és ha a harcsa megpuhult, behabarjuk vele.

Köretnek túrós csuszát kínálhatunk hozzá.

Humor

Idézetek iskolai dolgozatokból:

- „ IV. Béla várromokat épített.”
„ Szent Istvánt Astrik apát kente fel a trónra.”
„ II. Rákóczi Ferenc Rodostóba ment nyugdíjba.”
„ A janicsárok felmentek Budára, ott elszaporodtak és elfoglalták a várost.”
„ 1848-ban megtartották a szabadságharcot, és Petőfit a vállán vitték be a sajtóba.”
„ Őseink nem éltek haláluk napjáig, mert rendszerint előbb elestek a csatákban.”
„ V.László egy ballada, melyben feldolgozták V.Lászlót.”
„ Az üstökös egy olyan csillag, melynek magja van és csóválja a farkát.”
„ A szemünk közepén van egy nyílás, ami fekete, mert a fejünk belül üres és sötét.”
„ A népdalok különösen az Alföldön tenyésznek.”
„ A tehén egy igen hasznos állat: fejés után tejet ad nekünk és ha nem sikerül, akkor ökor.”
„ A petróleum a régen elhalt növények hulladékából táplálkozik.”
„ Arany János költeményeihez számos kútfejből merített, de legtöbbet a saját kútfejből.”

Állandó alkalmaink

Kedd:	19,00	Ifjúsági óra
Csütörtök:	18,30	Bibliaóra
	19,30	Énekóra
Péntek:	18,00	Tini Ifi
Vasárnap:	9,00	MKBK, Imaóra
	9,00	Gyermek Bibliakör
	10,00	Istentisztelet
	16,00	Törekvők órája
	17,00	Istentisztelet
	18,30	Énekóra

Imaházcím: Pesterzsébet, Ady E.u.58.
Ady E. u.-János u. sarok

Lelkipásztor: Dr. Almási Mihály
Pesterzsébet, Ferenc u.3.
Telefon: 283-14-13

SZERETET - SZOLGÁLAT A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Felelős szerkesztő:

dr. Almási Mihály

Szerkesztő: Máté Dániel, Máté Daniella

Technikai szerkesztő: Lesták Károly

Megjelenik havonta nyomtatva 200 példányban